

Sygn. akt I CSK 97/18

POSTANOWIENIE

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa R. P.
przeciwko Skarbowi Państwa - Wojewodzie [...] i Ministrowi Zdrowia
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 19 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) nie obciąża powoda na rzecz strony pozwanej kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 września 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda R. P. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 28 stycznia 2016 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko Skarbowi Państwa – Wojewodzie [...] i Ministrowi Zdrowia o zapłatę 200 000 złotych z tytułu zadośćuczynienia, 5 400 złotych odszkodowania oraz renty po 2 500 złotych miesięcznie z powodu utraty możliwości zarobkowych powoda, uzasadniając to przeprowadzeniem na nim w 1998 r. operacji bez jego zgody i do bezprawnego naruszenia prawa do wiedzy o stanie zdrowia przez pacjenta. W części, w której Sąd mógł uznać roszczenie powoda za uzasadnione ustalone zostało przedawnienie roszczenia.

W wyniku wniesionej apelacji przez powoda Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego oraz ich ocenę prawną.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie zaskarżonym wyrokiem w odniesieniu do pkt. pierwszego, przepisów prawa materialnego, tj. art. 442¹ § 1 k.c. przez nieprawidłowe uznanie przedawnienia dochodzonego roszczenia; art. 5 k.c. przez jego niezastosowanie w odniesieniu do zarzutu przedawnienia; art. 442¹ § 3 k.c. przez jego niezastosowanie oraz art. 448 k.c. w związku z art. 19a ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w punkcie pierwszym i orzeczenie co do istoty sprawy przez wydanie wyroku zasądzającego wskazane kwoty, a także zasądzenie kosztów postępowania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany Skarb Państwa, zastępowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej wniósł o odmowę przyjęcia skargi, ewentualnie o jego oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na brak spełnienia przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego sprowadzającego się do

pytania: „czy dopuszczalne jest przyjęcie wykładni rozszerzającej dla obliczenia maksymalnego dziesięcioletniego terminu przedawnienia określonego w art. 442¹ § 1 k.c. i przyjęcie, że termin przedawnienia, którego początek przypada na dzień, w którym nastąpiło zdarzenie wyrządzające szkodę, może ulec zawieszeniu na czas trwania obiektywnej przeszkody utrudniającej bądź uniemożliwiającej ujawnienie się tej szkody”. Dodane do tego drugie zagadnienie prawne dotyczy możliwości zastosowania zawieszenia [biegu przedawnienia] w związku z zachowaniem osoby zobowiązanej do naprawienia szkody. Trzecie zagadnienie prawne odnosi się do zastosowania art. 5 k.c. jako podstawy uznania powództwa, jeśli podmiot zajmujący się zawodowo działalnością leczniczą, sprzecznie z regułami moralnymi nie podjął czynności mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa pacjenta i jego prawa do rzetelnej informacji o stanie zdrowia.

Wskazane zagadnienia prawne nie są istotne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., na który to przepis skarżący się nie powołuje, ale ewentualne zastosowanie tego przepisu może być brane pod uwagę ze względu na treść wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Nie spełnienie przesłanek wynikających z powołanego przepisu wiąże się z brakiem potrzeby analizowania kwestii prawnych, które zostały już w orzecznictwie i w doktrynie wyjaśnione, nie ma rozbieżności w orzecznictwie, nie wykazują cech nowości, a przez to zajmowanie się nimi nie wpłynie na rozwój prawa w publicznoprawnym znaczeniu skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia prawomocnego orzeczenia sądowego.

W odpowiedzi na skargę trafnie zostały wskazane przykłady z orzecznictwa Sądu Najwyższego (uchwała całej Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., III CZP 84/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 114) oraz Trybunału Konstytucyjnego (wyrok z dnia 1 września 2006 r., SK 14/05) zawierające odpowiedź na podstawowe wątpliwości prawne powoda związane z prawidłowością zaskarżonego wyroku. Uzupełnić je można o dalsze wypowiedzi Sądu Najwyższego w tych kwestiach z ostatniego okresu, idące w tym samym kierunku (wyroki z dnia 8 maja 2014 r., V CSK 370/13; z dnia 17 marca 2016 r., II CSK 365/15; z dnia 7 kwietnia 2016 r., II CSK 442/15 i z dnia 28 października 2016 r., I CSK 661/15, nie publ.). W odniesieniu do zagadnienia prawnego mającego

podstawę w art. 5 k.c. należy podnieść, że orzecznictwo i doktryna rozważające zastosowanie tego przepisu, także w przypadku zarzutu przedawnienia roszczenia jest bogate i ogólnie znane, więc mając to na uwadze, nawet w okolicznościach wskazanych w skardze nie ma wystarczającego powodu do kolejnego analizowania odpowiedzialności strony pozwanej uwzględniającej art. 5 k.c.

Podkreślić należy, że we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód nie dokonał żadnej pogłębionej analizy prawnej, ze wskazaniem poglądów doktryny i orzecznictwa, które mogłyby przekonać o potrzebie przyjęcia skargi do rozpoznania w uzasadnieniu spełniającym wymagania art. 398⁴ § 2 k.p.c.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., uwzględniając szczególne okoliczności występujące w sprawie.